

Arrest

nr. 321 664 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. Van Der Wee, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd geweigerd. Hij diende daarop op 10 november 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 4 oktober 2023 onontvankelijk verklaard en er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat thans hangende is onder het algemeen rolnummer 316.645.

1.2. Op 4 februari 2025 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Tienen op 04.02.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: K(...)

voornaam: O(...) W(...) K(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Dahuk

nationaliteit: Irak

alias: W(...) O(...), geboren op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam op 08.11.2019 in België aan (volgens eigen verklaring). Op 13.11.2019 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) besliste op 24.02.2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Op 07.07.2022 werd aan betrokkene een bevel afgeleverd om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten (bijlage 13quinqüies). Hij nam daarvan kennis op 14.07.2022 en tekende beroep aan op 08.08.2022. Op 16.11.2022 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) dit beroep te verwerpen.

Op 10.11.2022 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis. Die aanvraag werd op 04.10.2023 onontvankelijk verklaard en er werd hem opnieuw een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (bijlage 13). Betrokkene nam daarvan kennis op 22.04.2024 en tekende beroep aan op 14.05.2024. Die beroepsprocedure heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Irak wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Betrokkene verklaart geen partner, kinderen of andere familie in België te hebben. Zijn ouders en vier broers en vier zussen zijn in Irak. Een terugkeer naar Irak betekent dus een hereniging met zijn familie. Er kan verder worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Hij kreeg immers reeds op 07.07.2022 een (eerste) bevel om België te verlaten. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij het grootste deel van zijn leven heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten. Bij de Duitse autoriteiten is hij gekend als W(...) O(...), geboren op (...).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 07.07.2022 en 05.10.2023 die hem betekend werden respectievelijk op 14.07.2022 en 22.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 13.11.2019 heeft betrokkene een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.02.2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Op 10.11.2022 heeft betrokkene een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die aanvraag werd op 04.10.2023 onontvankelijk verklaard. Betrokkene nam daarvan kennis op 22.04.2024.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Irak terugkeerde omwille van de aanhoudende problemen in het land. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 13.11.2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat bovendien geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten. Bij de Duitse autoriteiten is hij gekend als W(...) O(...), geboren op (...).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 07.07.2022 en 05.10.2023 die hem betekend werden respectievelijk op 14.07.2022 en 22.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 13.11.2019 heeft betrokkene een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.02.2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Op 10.11.2022 heeft betrokkene een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die aanvraag werd op 04.10.2023 onontvankelijk verklaard. Betrokkene nam daarvan kennis op 22.04.2024.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

1° Betrokkene heeft een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet gerespecteerd.

Betrokkene werd immers reeds op 14.07.2022 en 22.04.2024 in kennis gesteld dat hij België moest verlaten. Hij is niet vrijwillig vertrokken en verblijft nog steeds illegaal op het grondgebied, waardoor kan verwacht dat een minder dwingende maatregel hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.D(...), attaché, gemachtigde Voor de Minister voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ Getevallei en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, K(...), O(...) W(...) K(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij voert aan, verwijzend naar artikel 97 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht dat onvoldoende rekening werd gehouden met de lopende regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij begrijpt niet waarom het resultaat van deze procedure niet werd afgewacht alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij betoogt dat het beroep tot

nietigverklaring dat hij tegen deze beslissing indiende schorsende werking zou moeten hebben, vermits hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hier woont en werkt.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en verwijst hij opnieuw naar zijn integratie, alsook het feit dat hij sinds jaren woont en werkt in België.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij reeds jarenlang woont en werkt in België en het bestreden bevel zodoende een inbreuk vormt op het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd. Hij wijst erop dat hij geen sociaal netwerk meer heeft in het land van herkomst en dat al zijn vrienden en sociaal netwerk zich in België bevinden.

2.2.2. Omwille van de inhoudelijke samenhang worden de drie middelen samen besproken.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3. De Raad merkt op dat de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, met name de vaststelling dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Wat betreft het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, steunt de bestreden beslissing op de vaststelling dat er sprake is van een risico op onderduiken overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Voor de vaststelling van het risico op onderduiken verwijst de verwerende partij naar de criteria onder 2°, 4° en 8° van artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet.

Geen van deze motieven ~~deem~~ wordt door de verzoeker betwist.

Zoals de verzoeker zelf aanhaalt in de uiteenzetting aan het middel, motiveert de bestreden beslissing dat het loutere feit dat hij tegen de weigeringsbeslissing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend dat nog hangende is, niet tot gevolg heeft dat hij op het grondgebied zou mogen verblijven voor de duur van de behandeling van het beroep. Verzoeker haalt geen enkele rechtsregel aan waaruit dit zou blijken.

Daarnaast merkt de Raad op dat het verzoeker vrij stond om overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij voorlopige maatregelen de behandeling van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen van zijn hangende beroep in de zaak 316.645.

Verzoeker werd nooit eerder gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied en diende te weten dat zijn verblijf op het grondgebied precair was. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat er in dat geval geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke

afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- of privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De bestreden beslissing bevat volgende belangenafweging met betrekking tot verzoekers gezins- en privé-leven:

“Betrokkene verklaart geen partner, kinderen of andere familie in België te hebben. Zijn ouders en vier broers en vier zussen zijn in Irak. Een terugkeer naar Irak betekent dus een hereniging met zijn familie. Er kan verder worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Hij kreeg immers reeds op 07.07.2022 een (eerste) bevel om België te verlaten. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij het grootste deel van zijn leven heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie in zijn land van herkomst. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker betwist de feitelijke elementen van deze beoordeling niet, maar benadrukt dat hij sedert jaren woont en werkt in België en dat de bestreden beslissing [hier](#) een einde aan stelt. Specifiek wat betreft het privéleven, stelt het Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding [geeft](#) tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*) Het loutere feit dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten ongeacht reeds eerdere weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, houdt geen dergelijke uitzonderlijke omstandigheid in.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending aannemelijk van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 8 van het EVRM.

De middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben, zijn niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden tot schorsing, volstaat om de schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

C. VERHAERT